EXILUL ROMÂNESC

ANUL II Nr. 7 Martie 1956

INSEMNĂRI

Eşecul acţiunii dela Paris

Tratativele cari au avut loc în casa Dlui Răutu şi mai apoi la Dl Gafencu acasă în cursul ultimelor două luni, în vederea constituirii unui Consiliu Naţional, n'au dus la nicio consecinţă practică, cel puţin în actuala fază. Cauzele sunt multiple.

Dl Gafencu, persoana căreia i-a trecut iniţiativa Dl Fărcăşanu, refuză să se angajeze într'o acţiune de natură politică. D-Sale i se pare că-şi serveşte mai cu folos ţara de pe planul strict diplomatic — poziţie pe care nu i-o contestă nimeni, nici chiar Comitetul Naţional. La retragerea Dlui Gafencu din combinaţia Fărcăşanu au contribuit mult şi puternicii prieteni ai Dlui Vişoianu din America, cari, după ce au forţat recunoaşterea Comitetului Naţional de către Free Europe, tot atât de mari eforturi depun ca să-i consolideze situaţia. Aceste cercuri de provenienţă yaltistă au insistat şi pe lângă Dl Gafencu să-şi retragă candidatura dela o eventuală regrupare a forţelor din exil, care ar putea să pericliteze existenţa Comitetului Naţional.

Eşecul acţiunii se mai datoreşte şi contradicţiilor interne care macină „Liga". Dl Răutu, vice-preşedintele organizaţiei, urmează mai mult linia Gafencu, iar celălalt vice-preşedinte, Gen. Gheorghe, are o atitudine bizară, care-l face impropriu oricărei colaborări în exil. Sprijinul transfugilor legionari e tot atât de puţin eficace, pentrucă ei întreţin relaţiile cele mai neverosimile: ei sunt şi cu opoziţia Comitetului şi cu Comitetul. Ei îşi schimbă necontenit culoarea politică, după ţară şi împrejurări.

Noi credem că Dl Fărcăşanu, dela primul pas ce l-a făcut, ca preşedinte al Ligii, a angajat greşit bătălia, repetând aidoma erorile regretatului general Rădescu. A făcut o aplicaţie politică formală, s'a gândit mai mult la cadru şi a căutat să-l umple cu oricine şi orice, în loc să se orienteze după disponibilităţile reale ale exilului şi realmente anticomuniste şi anti-vişoianiste.

Politica pauperizării

Contra mişcării autentice de rezistenţă din exil — indiferent că este sau nu legionară — se fac toate presiunile ca să se deszică de misiunea ei. Presiuni concentrice care vin atât din partea comuniştilor cât şi din partea foştilor colaboraţionişti roşii, camuflaţi în impostura dela Washington.

Unul din mijloacele cele mai odioase întrebuinţate de impostura dela Washington şi anexele ei este de a interveni pe lângă diferitele instituţii de ajutorare ale refugiaţilor ca să refuze şi, eventual, să taie subsidiile existente tuturor acelor asociaţii din exil care se îngrijesc efectiv de refugiaţi, şi care, bine înţeles, nu stau sub controlul lor. Cazurile sunt prea numeroase ca să le mai semnalăm.

Paralel, toţi cei cari cântă în struna impostorii sunt ghiftuiţi cu bani, începând cu marele rezistent Constantin Vişoianu. „Free Europe", pe lângă nefastele servicii ce le aduce propagandei româneşti, mai are şi misiunea să deturneze banii oferiţi de generozitatea publicului ameri-

can dela adevărata mişcare de rezistenţă spre elementele compromise cu comuniştii. E suficient să devii mai puţin intransigent faţă de impostură, pentruca mijloacele materiale să curgă din abundenţă.

Să ne imaginăm că Dnii Creţianu, Vişoianu, Veniamin şi alţi angajaţi la aceiaşi linie de robire a intereselor româneşti ar fi privaţi măcar câteva luni de suculentele surse materiale de care au uzat şi abuzat până acum şi că ar fi obligaţi să trăiască aşa cum trăiesc majoritatea exilaţilor, din propria lor muncă. Importanţa lor ar scădea la zero, pentrucă niciunul nu ar fi în stare să sacrifice ceva nici pentru o deplasare. Ei reprezintă o companie de speculatori ai rezistenţei, artificial întreţinută, de către cercurile yaltiste ale Americii.

Noroc că exilul mai are ceeace ei nu au: suflet. Si forţele sufletului sunt inepuizabile. Iată de ce credem că exilul nu va rămânea insensibil la apelul Comitetului Român dela Salzburg, care reclamă urgent ajutoare pentru valoarea acestei citadele anticomuniste.

Propagandă şi realitate

Atât Radio „Free Europe" cât şi celelalte posturi occidentale varsă zilnic torente de propagandă asupra ţărilor de dincolo de cortina de fier. Evident, această propagandă e destinată să întreţină moralul popoarelor care au ajuns sub dominaţia tiraniei comuniste. Se presupune, aşadar, că scopul final al propagandei occidentale, al speranţelor ce le trezeşte zilnic în sufletul popoarelor oprimate, este să le reamintească că lumea liberă lucrează pentru mântuirea lor.

Nu ştim ce şi cât lucrează Occidentul pentru eliberarea acestor ţări. In afară de o abundenţă de declaraţii, mai mult sau mai puţin solemne, în favoarea ţărilor subjugate, niciun fapt concret nu justifică propaganda ce se face. Pentru ce să reziste aceste popoare ? Pentru un ajutor care nu mai vine ? Pentruca Republica Populară să fie primită la O.N.U. sau Cruşcev să fie invitat la Londra ? Intre tezele propagandiste ale diferitelor emisiuni din Occident şi realitate se deschide o prăpastie.

Occidentalii îşi imaginează că propaganda lor a învăţat popoarele răsăritene să fie anticomuniste. Anticomunismul acestor popoare e o reacţie spontană a instinctului lor de conservare. Nu e o atitudine doctrinară şi nici n'au nevoie aceste popoare să fie convinse pe calea undelor de pericolul comunist. Occidentalii mai degrabă au nevoie să se convingă de existenţa acestui pericol şi suferinţa popoarelor de dincolo de cortina de fier ar trebui să le servească drept avertismunt continuu.

Dacă în ţările robite se ascultă emisiunile occidentale, cu riscul de a dispărea în fundul unei ocne, nu e pentru a se îndoctrina ascultătorii în anticomunism, ci pentru a prinde ceva din intenţiile politice şi militare ale lumii libere. Popoarele robite rezistă cu desperare regimului comunist, dar nu se pot elibera singure. Ele zac ca într'o închisoare. Paznicii sunt înarmaţi şi numai atacaţi sau constrânşi de cineva din afară ar lăsa liberi sutele de milioane de deţinuţi.

Din cauza acestei aşteptări prelungite, popoarele robite nici nu mai ascultă bucuros emisiunile occidentale. E o placă ce se repetă, o propagandă fără sens, care nu duce la nicio schimbare în viaţa lor oropsită.

A sosit momentul ca aliaţii occidentali să arate un mai mare simţ al răspunderii în raport cu popoarele robite. Acest joc de speranţe şi deceptii nu mai poate continua multă vreme. Lumea de dincolo de cortina de fier e obosită şi lesgustată de tergiversările lumii libere.

Proces sau transacţie?

După un an de tergiversări, procesul tinerilor români cari au atacat Legaţia româno-sovietică dela Berna va veni spre judecată. Cel puţin aşa promite „punerea la punct a Parchetului Federal" elveţian, reprodusă şi în ziarul „La Nation Roumaine" din Martie 1956.

Această prelungită detenţiune a tinerilor români dela Berna, parchetul federal o explică prin necesitatea cercetărilor impuse de gravitatea cazului în speţă. In realitate, dificultatea majoră este de altă natură şi anume de ordin politic. Procesul dela Berna riscă să devină o tribună de acuzare a regimului comunist din România. Si asta vor să împiedice cu orice preţ guvernanţii elveţieni. Elveţia, în conflictul dintre Est şi Vest vrea să se menţină pe o poziţie neutralistă, având puternice interese economice de apărat în relaţiile ei cu ţările răsăritene. Atacul dela Berna a turburat grav aceste relaţii. Acum guvernul federal vrea să evite cu orice preţ ca procesul dela Berna să ducă la un moment de încordare cu ţările blocului sovietic.

Amânările de până acum ale procesului exprimă incertitudinea guvernului elveţian în mânuirea acestei afaceri. Dorinţa lui de a se evita orice publicitate în jurul procesului rezultă cu prisosinţă şi din faptul că Consiliul Federal a

decis să-l trimită spre judecare Curții Penale și nu Curții cu Juraţi Federale, unde pledoariile ar fi putut avea cu totul altă rezonanță.

Prin diverși emisari, elveţienii caută să convingă atât pe deținuți cât și pe apărătorii lor ca să accepte o formulă transacțională: ei ar promite pedepse moderate, cu condiția ca procesul să se desfășoare fără aparat propagandistic. Desfășurarea în tăcere a procesului convine și Republicii Populare Române. In faza actuală de „destindere", „coexistență" și recuperarea prinsegilor, nu ar dori să fie expusă la noi atacuri, reamintindu-se cu acest prilej lumii libere toate crimele și ororile săvârșite de regim, care legitimează și gestul acestor tineri.

Haosul dela Biserica

La Biserica ortodoxă din Paris continuă aceeași atmosferă nefastă. Cum toată desfășurarea situației de acolo nu mai are nicio logică, trebuie să conchidem că există oameni puși ca să întrețină perpetuu acest focar de agitație, deturnând interesul exilului dela adevărata luptă. Vinovăția este atât de partea preoților cât și a credincioșilor. Noi, cari de multă vreme suntem spectatori obiectivi ai procesului, ne putem permite o judecată mai clară.

1. Revenirea Mitropolitului Visarion. A fost un moment în care toți românii din Paris, inclusiv gruparea Veniamin, era dispusă să-l accepte pe Mitropolit. Revenirea lui nu ar fi însemnat triumful unei părți, ci triumful unei idei de ordine în Biserică. Dar consilierii Mitropolitului nu-l lasă să facă acest pas, aceștia voind ca reîntoarcerea Mitropolitului la Paris să însemne și un succes pentru ei. Acest moment, excepțional de favorabil, s'a pierdut din cauza lor.

2. Pactul disidento-vișoianist. Intervenind acest pact, cele două grupări asociate se pun de acord să dea o semnificație politică întoarcerii Mitropolitului în fruntea Bisericii dela Paris și provoacă o gravă spărtură în comunitatea credincioșilor dela Biserică. Mitropolitul se întoarce, revenirea lui fiind votată cu o ușoară majoritate.

3. Gruparea disidento-vișoianistă nu e mulțumită de Mitropolit. Această grupare a crezut că Mitropolitul va accepta docil toate injoncțiunile ei politice. Intre altele, transfugii legionari voiau să îl împingă pe Mitropolit să recunoască drept valabilă alegerea lui Trifa de episcop. Interesul Comitetului Național era identic, pentrucă Trifa, atacat în America, a făcut în ultimul timp act de capitulare în fața Comitetului, pentru a-și salva situația.

4. Debarcarea Mitropolitului. Cu aceeași lipsă de scrupule, gruparea disidento-vișoianistă hotărește mazilirea Mitropolitului. Pasul lor a fost ușurat în opinia publică de o ieșire a Mitropolitului contra preotului Pârvănescu, iarăși la sfatul eronat al consilierilor săi, cari voiau să aibă o situație dominantă la Biserică. Dar, independent de acest incident, conflictul era inevitabil din cauza faptului că Mitropolitul nu acceptă o înțelegere cu Trifa, considerându-l căzut în erezia samosfeată.

5. Depunerea preotului Pârvănescu. Gruparea disidento-vișoianistă era într'o situație grea după caterisirea preotului Pârvănescu. Pentru a limpezi situația, caută o formulă de conciliere cu Mitropolitul și, în acest scop, pentru a fi în vederile Mitropolitului, îl exclud pe preotul Pârvănescu dela altar, dând curs caterisirii.

6. Mitropolitul intransigent. Văzând că Mitropolitul nu e dispus la o transacție, gruparea mai sus citată revine asupra hotărîrii de excludere a preotului Pârvănescu, readucându-l la altar, iar, acesta, în schimb, își ia obligația să închine Biserica dela Paris lui Trifa, pomenindu-l pentru întâia oară pe P.S.S. Valerian.

Vor rămânea lucrurile la acest punct? In cursul lunii Martie se ține Adunarea Generală a Comunității credincioșilor ortodocși dela Paris. Ce va ieși de aici?

Un răspuns

„Glasul Patriei", numărul ultim din Ianuarie, se ocupă cu deosebită intensitate de noi. Editorialul gazetei e consacrat problemei legionare, începând cu originile ei. Bine înțeles, autorul articolului, în pitorescul limbaj reperist, nu descopere în trecutul mișcării legionare decât crime și iar crime. Nici nu ne puteam aștepta la un alt rezultat. Așa cere normativul de partid. Si nici cel puțin anonimul autor al articolului nu aduce o contribuție în problemă. Placa e veche. O auzim repetându-se cam de când există mișcarea. E unicul punct în care comunismul e solidar cu toate regimurile de altădată ale României..

„Glasul Patriei", în care își expune punctul de vedere Comitetul de Repatriere din Pankow, nu știe, nu a aflat nimic de crimele săvârșite de aceste regimuri împotriva noastră. Nici bătăile și schingiuirile continue ce le-am suferit, nici dizolvările repetate ale organizației și nici omorurile săvârșite la adăpostul statului, culminând cu asasinarea lui Corneliu Codreanu și baia de sânge din Septembrie 1939. „Obiectivitatea științifică" a comunismului, în cazul nostru, nu funcționează. Comuniștii nu pun în vitrină decât pe Manciu, Duca, Călinescu, dar nu merg cu „investigația" atât de departe încât să explice cauza pentru care acești politicieni au căzut răpuși de gloanțele legionarilor. Cât privește pe Iorga și Madgearu, noi suntem primii cari să regretăm că au murit uciși de niște imbecili. Ei trebuiau să trăiască, pentru a ispăși altminteri atitudinea nefastă pentru țară: murind în fundul unei ocne, ca atâtea nume celebre altădată în politica românească, sau apărând între jalnicele figuri ale Comitetului de Repatriere din Pankow. De ce regimul comunist, care varsă lacrimi de crocodil pentru Duca, Călinescu (cel care i-a împușcat pe muncitori la Griviția), Iorga, Madgearu, nu a compensat aceste pierderi suferite de politicianismul român, cruțând viața lui Maniu, Brătianu și a altor leaderi de partid, de o speță umană ceva mai ridicată decât aceia pe care îi deplânge?

„Glasul Patriei" se dovedește tot atât de prost informat, când ne încarcă cu „o altă crimă": împreună cu Antonescu ne-am fi asumat răspunderea războiului din răsărit. Faptul nu poate fi exact, pentrucă noi, la data isbucnirii războiului eram în lagăre și închisori. Marea masă a legionarilor a dus greul războiului alături de întreaga națiune, luptând și murind pe front. Războiul ca atare nu-l renegăm, cu toate fărădelegile săvârșite de Antonescu contra noastră. A fost un război de legitimă apărare a națiunii noastre contra agresiunii sovietice din Iunie 1940.

Lanțul „crimelor" noastre, după afirmația talentatului ziarist al „Glasului Patriei", care scrie editorialul, nu se oprește aici. Nu ne-am fi cuminții nici după 23 August. Am format „guvernul de strigoi și asasini dela Viena" care să lupte contra armatei române. Suntem nevoiți să rectificăm iarăși pe autorul editorialului: în niciun punct al frontului din Ungaria, armata română a guvernului dela Viena n'a luptat contra armatei române a Regelui Mihai. Armata română a guvernului dela Viena a fost angajată exclusiv în Germania de răsărit și exclusiv contra armatei sovieto-bolșevice, adică nu am făcut altceva decât să continuăm campania începută în Rusia și întreruptă la 23 August. Noi n'am fost atât de naivi să credem că bolșevicii vor respecta declarațiile făcute de Molotov în 2 Aprilie 1944, care preciza că Rusia Sovietică nu urmărește nici să achiziționeze teritorii românești și nici să schimbe structura socială a țării. Declarațiile acestea puteau impresiona doar imensa neștiință a Regelui. Știind ce va urma, am organizat o nouă linie de rezistență a poporului român contra cutropirii bolșevice.

Dacă astăzi continuăm lupta, e din aceleași motive. Regimul comunist de astăzi înseamnă robia perpetuă a poporului român, iar noi vrem ca poporul român să fie liber și liber să-și făurească destinul. Patria în care ne invită „Glasul Patriei" nu e o patrie românească, decât sub aspect fizic și biologic. Din punct de vedere politic, e o patrie marxistă, adică „fără neam și Dumnezeu".

„Glasul Patriei" cere legionarilor din exil să se desolidarizeze de căpeteniile lor, „care nu le pot oferi altă perspectivă decât mizeria sau moartea". Si una și alta pot să fie adevărate, cu o singură rectificare: și mizeria și moartea le suportă legionarii ca un act de serviciu pentru neam și creștinătate. Ce folos de toate bogățiile pământului, cum spune Sf. Scriptură, dacă ți-ai pierdut sufletul?

Piedica principală la întoarcerea în țară a pribegilor, nu e, cum își imaginează Comitetul de Repatriere, propaganda noastră sau a altor grupe de exilați, ci regimul însuși. Teroarea din țară nu constitue un element atractiv pentru nimeni. Nimeni nu acceptă bucuros invitația de a se întoarce în închisoare. Dintr'un anumit punct de vedere, cei cari s'au întors în țară, fără a fi fost agenți ai regimului, strecurați printre exilați, nu pot fi totalmente disprețuiți. Lăsând la o parte considerațiile de ordin politic, cari condamnă categoric orice întoarcere în țară, echivalându-o cu trădarea de neam, trebuie să recunoaștem însă că o anumită doză de curaj nu le-a lipsit celor repatriați. Nu e ușor să schimbi climatul libertății cu climatul pistolului în ceafă.

„Cei condamnați de istorie" se intitulează grandilocvent articolul din „Glasul Patriei" în care suntem super-atacați. Nu ne sustragem acestui calificativ, când vine din partea comuniștilor. Toată chestiunea e despre care istorie este vorba. Istoria partidului comunist? Evident, în cadrul acestei istorii nu ne vom găsi un locșor onorabil. Cât privește istoria neamului nostru, sperăm că ea va fi ceva mai îngăduitoare.

Chinezerii

Sub „regimul burghezo-moşieresc" din România, „a fi chinez" însemna să nu ştii nimic, iar prin „a face pe chinezul" se viza un om care nu vroia să ştie de un fapt pe care, în realitate, îl cunoştea totuşi foarte bine. De atunci au trecut mulţi ani; ani grei de sclavie moscovită care a distrus din rădăcini — după cum arată încercările penibile ale „Urzicii" de a fi spirituală — toate urmele de humor, de ironie şi de auto-ironie ce confereau vieţii de odinioară dela noi un farmec deosebit, în care să transfigureze şi să împace lumea chiar cu cele mai evidente slăbiciuni şi rele.

După multe frământări, grele sacrificii şi crunte desamăgiri, noi, Românii din emigraţie, nu ne-am putut alege decât cu o singură certitudine: Occidentul, darnic în promisiuni la clipe de strâmtoare, rămâne impasibil, adică face pe „chinezul" faţă de cele mai mari nedreptăţi şi mai grele suferinţe pe care trebuie să le îndure naţiunile lăsate pradă Moscovei. Pe spatele acestor naţiuni se fac tot felul de oferte coexistenţiale ce echivalează, de fapt, cu adevăratele încercări de sinucidere naţional ale acelor cârmuiri ce sunt prea mult lipsite de curaj civic în aceşti ani de răscruce, când orice absenţă sau deficienţă poate produce pierderi ireparabile.

Una din aceste pierderi este tocmai China, transformată cu binevoitorul concurs al puterilor anglo-saxone în stat totalitar; în statul comunist cu cea mai numeroasă populaţie şi în puterea virtuală principală a imperialismului roşu; poate chiar, după realizarea industrializării, primejdia de mâine pentru toată omenirea. Din această cauză, tot ce se întâmplă acum în imperiul lui Mao-Tse-tung capătă o importanţă oarecum semnificativă pentru întreaga lume, şi o valoare de inventar pentru viitor. Aşa că Occidentul, cuprins de unele presentimente fatale, începe să-şi revizuiască tot mai mult atitudinea indiferentă faţă de popoarele din „casa morţilor" străjuită de cortina de fier, întrebându-se cu teamă ce se petrece în giganticul sfinx asiatic, în China roşie, în marele imperiu de mijloc supus tratamentului forţat de inoculare cu virusul comunist. Intre răspunsurile date la această întrebare chinuitoare, unul din cele mai bune e cel al publicistului francez Robert Guillain, în seria de reportagii întitulată „După zidul chinezesc".

Ceeace l-a impresionat mai mult a fost faptul că a revăzut acum un popor total deosebit de cel pe care îl cunoscuse altă dată; în locul Chinezului individualist până la exces, cu mintea ascuţită şi spirit critic foarte desvoltat, plin de vervă şi cu umor de neimitat, aşa cum l-a întâlnit altădată pe acest produs rafinat al unei tradiţii culturale îndelungate şi de nivel spiritual foarte înalt, a dat acum peste un furnicar uniformizat de roboţi, toţi îmbrăcaţi în straie vinete de bumbac, a căror putere şi voinţă de judecată proprie a fost complet expropriată de conducerea partidului comunist. China actuală i-a apărut ca o viziune de coşmar cu atât mai cutremurătoare şi ameninţătoare cu cât s-a amână cu imaginea concretă a lumii viitoare descrisă oarecum schematic, şi deci cu o putere de convingere redusă, în romanul utopic al lui George Orewell. Acest tablou cutremurător n'a fost obţinut însă prin mijloacele poliţiste şi brutale bine cunoscute din practica sovietică şi din cea a statelor satelite, ci, în primul rând, printr'un sistem diabolic de minciuni şi insinuări, de acuzaţiuni false şi de svonuri lansate în continuu şi stăruitor de o pleiadă tot mai numeroasă de agenţi. Metoda aceasta perversă de a obţine uniuni şi uniformităţi prin otrava strecurată neîncetat în suflete, până ce le răpeşte orice urmă de simţire proprie, transformându-le în simple megafoane pentru nişte regisori ascunşi, nu se opreşte, din păcate, la hotarele paradisului comunist, ci se întinde, ca o adevărată molimă, peste cele mai diferite medii, reducând, cu ajutorul unor denunţători de profesie, chiar şi cea mai rafinată societate la un nivel tot mai jos de primitivitate, fără ca cei puşi în cauză să-şi dea măcar seama de decăderea lor. Fenomenul descris i-a apărut publicistului francez ca o culme a depravării colective. Tocmai din aceste cauze metoda este preluată de toţi obsedaţii instinctelor de parvenire, de toţi cei cari vor să devină mandarini prin acţiuni de rea credinţă, fiindcă le lipsesc alte calităţi. Pentru a-şi satisface poftele de răsbunare sau de de vanitate personală, ei adoptă deci chinezeriile demoralizatoare arătate mai sus, în măsura în care propria lor viclenie şi lipsa lor de scrupule le-o îngăduie. Aspectele exterioare pot varia după locuri şi împrejurări; în esenţă însă toate aceste chinezerii de tristă actualitate reprezintă atentatul cel mai criminal chiar împotriva temeliilor morale ale conceptului de umanitate.

Desumanizarea progresivă a lumii mari şi mici pregăteşte efectiv lăţirea robiei comuniste, dacă factorii destructivi, sub orice formă s'ar prezenta, nu vor fi stârpiţi cât mai e vreme.

Complicitatea, poate inconştientă, dar fără îndoială efectivă, la acţiunile criminale ale imperialismului roşu, constituie substratul profund tragic al unor manevre adesea meschine şi comice născocite de adepţii tuturor chinezeriilor egoiste actuale. Complici însă la rele rămân şi toţi cei care cunosc dedesubturile, dar, din calcule oportuniste, fac pe „chinezii" faţă de aceste „chinezerii" funeste.

C. S.

MĂRTURII STREINE

Cazul Vişoianu

In Fleetwood/Lancashire, Anglia, apare lunar un buletin de ştiri întitulat „World Survey", editat de Peter Huxley-Blythe şi Hilary Cotter. Pe prima pagină a buletinului citim că „World Survey" e organul unui serviciu de informaţii internaţional care-şi propune „să combată comunismul şi toate formele de subversiune... Stirile publicate nu se găsesc în presă şi nu sunt difuzate de agenţii; sunt exclusive."

In numărul de Crăciun al publicaţiei e analizată propaganda coexistenţialistă a Cremlinului. Anumite întâmplări recente din ţările satelite, cum e punerea în libertate în România a lui Guţă Tătărescu şi Titel Petrescu, ar fi indicii că Moscova intenţionează să pregătească noi alegeri parlamentare în statele comuniste, care ar permite reintrarea formală în viaţa politică a unor foşti exponenţi ai partidelor burgheze, dispuşi să accepte pentru a doua oară colaborarea cu comuniştii.

Hotărîţi să contracareze din vreme efectele unei astfel de manevre sovietice, conducătorii americani s'ar gândi acum serios să reorganizeze şi să întărească poziţia diferitelor comitete naţionale ale emigraţiilor de dincolo de Cortina de Fer. „Dacă Sovietele vor lansa aşa zisele alegeri libere", precizează „World Survey", „State Department-ul va anunţa imediat că singurele reprezentanţe ale ţărilor subjugate pe care le recunoaşte sunt Comitetele Naţionale. Procedând aşa, vor asigura numai continuarea comunismului în Europa Orientală."

Pentru a arăta ce sunt în realitate aceste Comitete Naţionale e luat ca exemplu Comitetul Naţional Român, „susţinut de cercuri americane oficiale şi quasi-oficiale, dar nu de emigraţie." Mărturisim că unele din datele biograice ale Dlui Vişoianu, desvăluite de autor, nu le cunoşteam. Dar informaţiile difuzate de „World Survey" fiind „exclusive", e greu să punem la îndoială autenticitatea lor. E datoria Dlor Vişoianu & Co. să provoace infirmarea acuzaţiilor grave ce li se aduc, în faţa justiţiei. Faptul că unele acţiuni de trădare ale răposatului Niculescu-Buzeşti sunt atribuite Dlui Vişoianu nu modifică fondul chestiunii. Autorii loviturii dela 23 August 1944 au lucrat în cel mai perfect acord şi fiecare dintre ei poartă aceiaşi răspundere pentru dezastrul ţării. Redăm textual pasajul respectiv:

„Preşedintele Comitetului Naţional Român e un oarecare Vişoianu, care a fost înainte de războiu diplomat la Varşovia.

Acest om, pe care State Department-ul ar vrea să ne facă să credem că e un înfocat patriot şi duşman al comunismului, a fost dela 1937 preşedinte al „Prietenilor Rusiei Sovietice", cel mai activ grup comunist în România. Nu s'a mulţumit numai să fie un prieten al Uniunii Sovietelor şi a scris în 1939 un articol, căruia i s'a dat mare publicitate, unde aproba atacul Sovietelor contra Finlandei."

„In timpul celui de al doilea războiu mondial, Dl Vişoianu a lucrat în Ministerul de Externe din Bucureşti, organizând o reţea de spionaj care livra informaţii puterilor vestice şi, în mod natural, şi Sovietelor. Acest lucru l-a recunoscut însuşi la Paris, în 1952."

„Alger Hiss şi alţii au fost aduşi în faţa justiţiei de autorităţile americane, pentrucă au dat informaţii Sovietelor, cu toate că America şi U.R.S.S. erau aliaţi în acea vreme. Totuşi, aceleaşi autorităţi sprijină acum un om care a comis înaltă trădare. In timp ce soldaţii români mureau pe frontul de răsărit luptând împotriva comunismului, Dl Vişoianu transmitea informaţii politice şi militare Cremlinului."

„Dar serviciile făcute de Dl Vişoianu comunismului nu s'au oprit numai la trădarea ostaşilor ţării sale. Când a devenit clar pentru toată lumea că Germania va pierde războiul, guvernul român de atunci a decis să facă ceeace făcea Mareşalul Mannerheim al Finlandei: să contacteze Sovietele şi să asigure un aranjament care să nu implice un dezastru prea mare pentru naţiune. Finlanda a obţinut aranjamentul, dar România a uitat că Dl Vişoianu era în Ministerul de Externe. Iată ce s'a întâmplat:

„Molotov, fiind informat de dorinţa României de a negocia, a trimis, via Berna, o depeşă în care spunea că va deschide conversaţiile numai dacă va fi trimis ca reprezentant Dl Tătărescu. Asta era în Iulie 1944."

„La primirea telegramei sovietice, ministrul român dela Berna a transmis-o, cifrat, Dlui Vişoianu pentru a acţiona în conformitate. Dl Vişoianu n'a făcut nimic. In loc să o dea mai departe superiorilor săi, a reţinut-o până când, la 23 August 1944, ţara a fost predată fără condiţii Sovietelor. Cu alte cuvinte, şi-a vândut patria comuniştilor. Un admirabil anticomunist, de acelaşi tip ca şi Otto John."

„Inainte de a părăsi acest Comitet — din lipsă de spaţiu şi nu de informaţii — îndreptăm reflectorul asupra altuia din membri săi, Dr. Sabin Manuilă. Dr. Sabin Manuilă a studiat medicina în U.S.A. şi era necunoscut în viaţa politică românească până în 1929 când partidul Naţional-Tărănist, atunci la putere, l-a numit director general al Institutului de Statistică. Mai târziu, în timpul războiului, a avut în sarcină şi serviciul de

statistică militar. In subsolul Institutului D-rului Manuilă era scoasă de către un grup comunist secret ziarul România Liberă. Probabil drept răsplată pentru aceasta, a fost instalat de Soviete ministru şi abia în 1948 a plecat în America ca să pozeze, ca şi şeful său în Comitetul Naţional, ca anticomunist."

E într'adevăr păcat că „World Survey" nu şi-a îndreptat „reflectorul" şi asupra altor persoane din Comitetul Naţional, la fel de compromise, ca Dnii Bunescu şi Zissu, sau asupra fratelui Dlui Sabin Manuilă, cumnatul fruntaşului comunist cu nume românesc de împrumut, Bârlădeanu.

Dela capitulare până la abdicare

In Germania, ţara care până la sfârşitul primului războiu mondial a avut privilegiul să adăpostească cele mai multe case princiare din Europa, persistă încă un fel de nostalgie pentru „die alte gute Zeit", de sub monarhie. Nostalgia e o simpla predispoziţie romantică căre a nu-i corespunde în realitate nicio dorinţă de a fi restaurat regimul monarhic. Totuşi, publicul cititor german manifestă o curiozitate constantă pentru orice reportaj asupra destinului capricios al ex-monarhilor şi prinţilor rătăcitori din lume. Ţinând seamă de preferinţele literare ale cititorilor, revistele ilustrate germane se întrec în a desvălui ceva din complicaţiile menajului ex-regelui Petru al Jugoslaviei, experienţele faunice ale bondocului Faruk, obsesiile restaurative ale lui Otto de Habsburg sau sbuciumul sufletesc al împărătesei Soraya a Persiei, condamnată să nu cunoască bucuriile maternităţii.

O atenţie generoasă e acordată şi fostei familii regale române. Aventurile şi viaţa de scandal a lui Carol II şi concubinei sale Elena Lupescu constituie un isvor de inspiraţie care n'a secat nici după moartea regelui-străjer. In anul trecut, revista „Bunte Illustrierte" din Baden a publicat o serie de reportaje în care blăstămăţiile lui Carol au fost idealizate, ca şi când poporul valah n'ar fi meritat altă soartă decât să trăiască sub o domnie neroniană.

Ex-regele Mihai nu e mai neglijat decât celebrul său părinte. Gloria sa, în lumina reportajelor revistelor ilustrate, a început cu lovitura dela 23 August, a crescut în timpul tratativelor pentru abdicare duse cu Petru Groza şi Gheorghiu-Dej şi continuă să se alimenteze din actualitatea îndeletnicirilor prozaice de fermier fără noroc şi aspirant la postul de reprezentant în Europa al unei fabrici americane de avioane.

In multe din aceste reportaje abundă neadevăruri care nu umbresc aureola eroilor regali — prezentaţi mereu seducători, pentru a conveni gustului frivol al cititorilor — ci dăunează numai bunului nume al poporului român. Politic, inexactităţile etalate sunt fără efect. Niciun om serios nu se informează din reviste ilustrate. Dar pentru impresia cu care rămâne masa publicului german despre ţara noastră, aceste reportaje nu sunt de dispreţuit. E deajuns să se ştie ca publicaţiile germane cu tiraj mai mare de un milion de exemplare sunt „Bildzeitung", o gazetă-pistol, şi săptămânalul ilustrat „Quick".

In numerele din 10 şi 17 Martie cr. al revistei „Frankfurter Illustrierte" a apărut un reportaj asupra perioadei din domnia regelui Mihai dela capitulare până la abdicare, al cărui autor a puizat cea mai mare parte din documentaţia sa din cărţile „Crown against Sickle" şi „Special Duties: in the Balkans and Near East" ale vicemareşalului aviaţiei britanice, A. L. Lee.

Cu toată grija de a observa adevărul istoric, s'au strecurat totuşi unele inexactităţi grosolane. Astfel, autorul pretinde că în timpul războiului Antonescu şi-ar fi sprijinit dictatura pe armată şi.. Garda de Fier. O altă perlă e afirmaţia că Ana Pauker a fost scoasă din închisoare şi predată Rusilor în schimbul unui fruntaş legionar. Produsul imaginaţiei sunt şi pretinsele remuşcări pe care le-ar fi avut regele Mihai când a fost executat mareşalul Antonescu. Se ştie că ar fi putut să-l graţieze, dacă voia.

Descrierea loviturii dela 23 August rivalizează cu un capitol de roman despre Wild West-ul american. Un rege necopt şi ranchiunos, înconjurat de câţiva apaşi înarmaţi cu revolvere, pun mâna, uzând de cea mai josnică viclenie, pe conducătorul unui stat, condamnabil pentru multe fapte, dar care în momentul acela se afla în fruntea rezistenţei naţionale. Si asta pentru a putea capitula imediat şi fără condiţii!

Episodul romantic din cursul călătoriei la nunta dela Londra e prezentat în culori apte să mobilizeze gingăşia sufletească a cumetrelor; dar pentru cunoscătorul tragediei cumplite a ţării în momentul acela, când sute de mii de oameni mureau de foame în Moldova, preocupările sentimentale ale regelui în căutare de mireasă apar grotești.

Scena abdicării e deadreptul lacrimogenă. N'a fost nevoie de metode forte de persuasiune din partea lui Groza şi Gheorghiu-Dej, aşa cum şi Vişinski n'avea nevoie să trântească prea tare uşa pentru a băga în sperieţi pe rege şi pe paladinul său dela Externe, Dl Vişoianu. Regina-mamă întrebă, după consumarea ceremoniei de debarcare, pe Gheorghiu-Dej: „Vei ţine promisiunea că nu se întâmplă nimic fiului meu?". „Pe cuvânt de onoare!", a liniştit-o, cu gravitate proletară, succesorul la cârma statului. Plecarea a urmat fără neplăceri: „Viaţa regelui nu mai aparţinea istoriei. Regele fără coroană a devenit un simplu particular."

REVISTA PRESEI

DACA AM FI MAI BUNI CRESTINI...

Campania de repatriere a regimului din Bucureşti n'a reuşit până acum mare lucru, dar s'au găsit totuşi câţiva nenorociţi cari, seduşi de momelile sau intimidaţi de şantajul agenţilor comunişti, au plecat în R.P.R. Pierderea suferită de emigraţia românească prin aceste dezertări nu trebuie apreciată numeric: e o dovadă că emigraţia noastră nu e închegată şi nu are nici prestigiul necesar să reţină în lumea liberă pe cei descurajaţi sau tentaţi de promisiunile perfide ale comuniştilor.

E just deaceea reproşul pe care publicaţia ACTIUNEA ROMANĂ îl face emigraţiei româneşti că nu răspunde la apelurile „Glasului Patriei" cu o antipropagandă coordonată şi energică: „Trebuiesc luate toate măsurile de propagandă, nu numai scripturistică, pentru a împiedica momelile care duc la execuţii sumare sau lente. A ne spune că suntem imunizaţi împotriva ciumei roşii şi a nu face nimic altceva ar însemna să ne pregătim singuri desmeteciri tragice."

Ce fel de antipropagandă ar trebui lansată, nu ni se precizează. Pentrucă, ceeace se recomandă ca antidot contra otravei comuniste nu poate fi asimilat noţiunii vulgare de „propagandă". Contra religiei materialiste a marxismului nu există decât un singur răspuns salutar: „Vrând, nevrând", scrie „Acţiunea Română", „dacă se voeşte a rezista şi a se ataca comunismul, opera aceasta trebuie efectuată tot cu principii religioase... Noţiunile de libertate individuală şi de organizare socială nu sunt exclusive, pentruca să se deducă o distrugere fatală a uneia de către cealaltă. In creştinism ele află cea mai fericită îmbinare. A opune astăzi creştinismul ca cel mai eficace antidot otrăvii comunismului nu este o invenţie."

Că nu este o invenţie o dovedeşte apariţia partidelor social-creştine şi a sindicatelor creştine. Eficacitatea opunerii doctrinei economico-sociale creştine celei marxiste e un adevăr universal recunoscut, pentru a mai fi nevoie să se stăruie asupra lui. La fel nu e o invenţie „a cere oamenilor să se creştineze efectiv, dacă nu vor să fie bolşevizaţi definitiv... Dacă am împrumuta metodele de faţă, dacă ne-am face şi noi acea odioasă şi caricaturală autocritică, însă în funcţie de creştinism, am ajunge la condamnări teribile. De ce virusul comunist a reuşit să se înfiltreze în toate statele din lume? Pentrucă lumea a conceput religia creştină numai ca o stare de spirit, ca o filosofie ca atâtea altele, iar nu ca o trăire aievea."

Bănuim că autorul nu se complace numai în generalităţi. Intenţia observaţiilor sale a fost probabil să trezească în conştiinţa fiecărui român din emigraţie întrebarea, dacă s'a comportat în anii exilului, faţă de compatrioţii lui, ca un adevărat creştin. Răspunsul ce-l obţinem în urma acestei cercetări de conştiinţă e negativ. Desrădăcinarea, nesiguranţa şi mizeriile zilnice şi, nu mai puţia, capacitatea de rezistenţă redusă a Românului în mediul străin (nu rezistă celula!) ne-au „occidentalizat" pe fiecare într'o măsură oarecare şi am uitat de omenia românească. Poate că dacă am fi rămas cum am fost, tensiunile dintre noi nu ar fi fost uneori aşa de încordate şi am fi găsit împreună soluţiile uşurării vieţii din exil şi ale unei acţiuni comune în faţa străinătăţii pentru cauza liberării României. Suntem însă cum suntem şi singura consolare — dacă poate fi — e că celelalte emigraţii din Europa Orientală nu se prezintă mai bine decât noi, ba unele chiar mult mai rău.

Dar dacă noi, mirenii, suntem păcătoşi, au fost în schimb la înălţime preoţii români din exil? In paginile sale, „Acţiunea Română" manifestă o grijă permanentă pentru bunul mers al treburilor Bisericii române de peste hotare şi ne-am fi aşteptat deci să ridice această chestiune. N'ar fi trebuit să exercite aceşti preoţi o influenţă binefăcătoare asupra comunităţii româneşti, oferind exemplul armoniei dintre ei, distanţându-se de controversele politice dintre diferite facţiuni şi demonstrând cu preocupările şi faptele lor că dacă Dumnezeu e interzis în R.P.R. e venerat însă, cum se cuvine, de slujitorii Săi din exil?

Ar fi fost, fără să facă „propagandă", cei mai redutabili propagandişti împotriva încercărilor de ademenire comuniste. Din nefericire, păstorii bisericeşti din exil n'au fost mai vrednici decât masa credincioşilor. Si, fiindcă e vorba de rezistenţă împotriva acţiunii de repatriere comuniste, a fost o mare amărăciune pentru refugiaţii români să audă că un înalt ierarh era gata, gata să se aranjeze cu legaţia română din Paris, dacă nu i se dădea satisfacţie materială, şi că episcopul Moldovanu din America organizează excursii oficiale în R.P.R.

DI SEICARU PORTRETIST

Dl Seicaru, angajat în lupta de demascare a Imposturii regalisto-vişoianiste, a mai găsit timp şi energie ca să reînvie trecutul României între cele două războaie, proectând lumină asupra figurilor politice dominante din această epocă. După magistralul portret al lui Octavian Goga, apărut în revista „CARPATII", ne-a făcut o surpriză tot atât de mare cu portretul lui A. C. Cuza.

Pentru a da viaţă figurilor dispărute de pe scena politică a României, Dl Seicaru deţine un fel de prerogativă faţă de toţi ceilalţi români din exil. Meseria de gazetar l-a ţinut în contact permanent cu viaţa politică

a ţării şi cu protagoniştii ei. Dsa i-a cunoscut pe toţi oamenii politici mai de seamă dintre cele două războaie, nu numai sub aspectul formal şi distant al oratorului dela tribună sau al ministrului în exerciţiul funcţiunii, ci şi sub aspectul, mult mai intim, desvăluitor de esenţe, al omului desprins de inchiziţia protocolului şi a formelor.

Portretele Dlui Seicaru se remarcă printr'o amplă încadrare documentară a figurii evocate. Dl Seicaru reconstituie întreaga epocă în care a trăit un om politic. Octavian Goga nu poate fi priceput fără a evoca, în acelaşi timp, atmosfera ardeleană dinainte de războiu, după cum A. C. Cuza nu-i inteligibil fără de cunoaşterea originilor antisemitismului român. Dialogul Cuza-Evrei este expresia unei epoci. Abia după ce personalitatea dispărutului om politic e fixată pe dimensiunile istorice ale epocii, intervine evocarea personală a autorului.

Dl Seicaru dispune de o memorie excepţională, ceeace îi permite să reţină cu uşurinţă amănuntul caracteristic din viaţa unui om. In forma aceasta, portretele se desprind din rama trecutului mort şi iau culorile vii ale vieţii. Dar cu aceiaşi îndemânare se sustrage divagaţiilor şi exceselor stilistice. Fiecare amănunt serveşte ca să ilumineze imaginea întreagă. Portretele impresionează prin echilibrul realizat între analiză şi sinteză.

Portretele prezentate de pana Dlui Seicaru se înfăţişează cu maximum de originalitate în domeniul evocării politice. Sunt fapte trăite de autor, salvate cu o deosebită măestrie şi cu un simţ profund al pietăţii din negura uitării. In acest domeniu, contribuţia Dlui Seicaru este extrem de importantă pentru cunoaşterea istoriei româneşti dintre cele două războaie. Elementele esenţiale din activitatea politică a lui Octavian Goga şi A. C. Cuza se împletesc strâns cu interesul psihologic pentru aceşti scriitori şi luptători naţionalişti, fără ca o latură a vieţii lor să întunece sau să deranjeze evocarea celeilalte.

Dl Seicaru este un supravieţuitor al unei epoci care începe să dispară din amintirea generaţiilor mai noi şi datoria dânsului este să salveze cât mai mult din fizionomia ei.

UN EPISOD RUSINOS

Când s'a produs capitularea României, cel mai hidos spectacol a fost oferit de manifestaţiile de bucurie ale anumitor cercuri, care au sărbătorit, în acele zile, năpasta abătută asupra ţării şi poporului ca pe un adevărat triumf.

Nu e vorba de mobul din cartierul Dudeşti, ieşit cu flori în întâmpinarea tancurilor sovietice, dela care nu se aştepta nimeni la alt comportament, ci de categoria acelora cari constituiau aşa zisa „înalta societate": scursoarea levantină din Bucureşti, trăind în trândăvie şi desfrâu, maimuţărindu-se în franţuzeşte şi petrecându-şi mare parte din viaţă departe de ţara care nu-i interesa decât s'o jumulească.

Lovitura dela 23 August, cu aspectele ei tragice şi de operetă, a fost pregătită psihologic şi material de această castă, pentru care lupta contra bolşevismului şi de eliberare a Basarabiei era o provocare adusă comodităţii ei.

Dar, cu oportunismul ce-i caracteriza, aceşti oameni s'au întrecut să câştige favoarea reprezentanţilor Germaniei în României, atât timp cât victoriile Wehrmacht-ului în Răsărit păreau că vor hotărî repede soarta Rusiei. Metodele proprii de care au făcut uz în această acţiune de cucerire a trimişilor Reichului s'au dovedit infailibile. Unul din funcţionarii superiori ai Ministerului de Externe german a înaintat atunci un raport celebru, în care era descrisă nemaipomenita corupţie şi depravarea care puseseră stăpânire pe personalul legaţiei şi misiunilor germane în România.

După ce norocul armelor n'a mai fost de partea Nemţilor, şi-au redescoperit vechile simpatii, făcând totul să grăbească prăbuşirea României, aşa cum îi îmbia, în cuvinte atât de seducătoare, B. B. C.-ul. Bombardarea Capitalei, miile de oameni omorîţi nu le-au impus decenţa necesară în faţa unei mari nenorociri. In timp ce ruinele fumegau încă, coconetul se îmbulzea să să intre în spitalele unde fuseseră internaţi aviatorii americani doborîţi. E de închipuit stupoarea şi amuzamentul cu care primeau băieţii veseli din Texas avansurile cucoanelor din oraşul asupra căruia aruncaseră bombe ucigătoare, cu câteva ore înainte!

Sosirea misiunilor aliate a fost prilej pentru această lume de apaşi şi demimondene să se preteze la cele mai degradante acte, ca să-şi salveze pielea şi avuţia. „Ce a fost această lume de Sodomă şi Gomoră în mijlocul dezastrului naţional", scrie CURIERUL ROMANESC din 1 Martie, „se vor găsi poate într'o zi scriitori sau pictori să ne-o explice şi să-i fixeze fresca în culori de sânge şi puroi". „Curierul Românesc" ne semnalează în această privinţă un document asupra acelui episod ruşinos, cartea întitulată „Russia astride the Balkans", scrisă de doi foşti membri ai Serviciilor Americane în România, imediat după armistiţiu. Aceste servicii au fost instalate în casa fabricantului de bere Bragadiru, care a devenit curând un fel de bordel. „După aproape două luni", citează Curierul Românesc din cartea menţionată, „Unitatea Militară Americană a decis să se mute din reşedinţa Bragadiru, din Aleea

(Continuare în pag. 12)

EXILUL VECINILOR

Planuri de viitor ale emigrației ruse

In 1950, departamentul pentru conducerea războiului psihologic din Ministerul de Externe american a anunțat cercurilor emigrației ruseşti că intenționează să creeze şi să sprijine un „Comitet Rus de Eliberare". In acest scop, a fost convocată în Germania o conferință anticomunistă a reprezentanților popoarelor Rusiei. La acest apel au răspuns toți conducătorii ruşi din exil. Singur Kerenski, şeful socialiştilor, n'a acceptat invitația, refuzând să colaboreze cu ceilalți reprezentanți ruşi, pentrucă ar fi reacționari şi ar urmări să anuleze, după eliberarea Rusiei, „cuceririle socialiste" ale poporului rus.

Rezistența lui Kerenski n'a rămas fără efect asupra delegatului State Department-ului, Spencer Williams, care s'a grăbit să declare că America nu va susține decât grupurile democratice din emigrația rusă, prin „democrați" înțelegând socialiştii conduşi de Kerenski. In urma acestor asigurări, Kerenski a îmbrățişat inițiativa americană şi, până astăzi, din toată emigrația rusă, numai grupul său şi organizația afiliată NTS (Alianța Națională a Solidariştilor Ruşi) se bucură de sprijinul material şi politic al State Department-ului.

Tratamentul ciudat aplicat emigrației ruseşti de către Americani apare şi mai cras din situația creată la „Radio Liberation", postul paralel lui Radio „Free Europe", care s'adresează popoarelor înglobate în imperiul sovietic, unde infiltrat'a comunistă s'a manifestat prin câteva asasinăte şi dispariții senzaționale.

Kerensky şi N. T. S.

Cu denunțarea afiliațiilor comuniste ale lui Kerensky şi organizației NTS se ocupă o broşură apărută recent în Anglia — „Betrayal" (Trădare) — editată de asociația „The Friends of National Russia".

Aversiunea multor emigranți vechi ruşi împotriva lui Kerenski e firească. Kerenski a fost primul dictator socialist al Rusiei în 1917. In timpul primului război mondial, ca membru al Dumei, a fost campionul propagandei defetiste în interior, care a dus la destrămarea frontului rusesc. După cum se ştie, Kerenski a fost înlăturat după aceea de tovarăşii săi Lenin şi Trotsky — un act de mare ingratitudine, pentrucă primul inițiator al lui Lenin în doctrina marxistă a fost tatăl lui Kerenski, care îi era profesor.

Plecat din Rusia, Kerensky a fost o vreme uitat. Abia după venirea lui Roosevelt la președenția Statelor Unite, unii din conducătorii sindicatelor americane, David Dubinski în special, au început să se intereseze de el şi să-l sprijine. In 1940, la începutul agresiunii sovietice în Finlanda, când în America era populară ideea intervenției în favoarea micii națiuni nordice, Roosevelt l-a primit în audiență, studiind împreună posibilitatea unei eventuale răsturnări a regimului sovietic. A fost ultima acțiune politică a lui Kerensky, alianța ruso-americană care a urmat impunându-i prudență. N'a avut însă surpriza să fie amenințat cu predarea poliției sovietice, aşa cum au sfârşit atâția patrioți ruşi din Europa. De altfel, apreciindu-i just influența de care se bucură în emigrație, Cremlinul nu l-a cerut niciodată.

Dar ce se reproşează cu violență în broşura respectivă grupului din jurul lui Kerensky nu e atât intenția de a impune după răsturnarea bolşevismului o formă de socialism care ar păstra colectivizarea pământului şi celelalte aspecte ale structurii sociale şi economice din Uniunea Sovietelor, cât mai ales acceptarea de către aceştia a tezei desmembrării imperiului rusesc în state naționale: „Nu numai că refuză să permită poporului rus eliberat să-şi aleagă forma de guvern pe care o dorește, dar socialiştii lui Kerensky încurajează împărțirea Rusiei în blocuri quasi-naționale insignifiante."

Kerensky n'a acceptat decât în ultima vreme această soluție a problemei ruseşti după prăbuşirea regimului bolşevic şi ar fi cedat, după autorul broşurii, numai presiunilor exercitate de Americani prin „Centrul de coordonare a luptei anticomuniste".

Organizația NTS, afiliată lui Kerensky, a devenit notorie dela incidentul melodramatic provocat de alegerea libertății de către agentul sovietic Hohlov, venit în Germania cu misiunea să asasineze pe conducătorul Alianței Solidariştilor Ruşi, G. Okolovici.

Afacerea aceasta a fost considerată cu multă neîncredere atunci de unele servicii aliate, existând anumite indicii că totul n'a fost decât o stratagemă a MVD-ului. O serie de articole apărute în revista „Deutsche Illustrierte" a desvăluit unele episoade dubioase din activitatea organizației NTS, care ar fi răspunzătoare pentru căderea în mâinile poliției sovietice a unui grup de partizani paraşutați de serviciile americane în Ucraina, în 1953.

Organizația NTS a lucrat în timpul ultimului război cu serviciile de informații vestice. Date fiind legăturile strânse ale acestora cu spionajul sovietic, membrii NTS-ului au adus indirect şi, se pare, şi direct servicii Sovietelor. La fel de disputată e şi poziția conducătorului organizației. Inainte de război,

Okolovici a lucrat pentru biroul 2 din Ministerul de Războiu polonez. La un moment dat, siguranța poloneză l-a arestat, fiind bănuit de spionaj în favoarea Moscovei. A fost condamnat la moarte, dar, în urma unor puternice intervenții din afară, a fost expulzat și s'a stabilit în Belgrad, unde se găsea atunci centrala organizației NTS.

Forțele conservatoare

Majoritatea emigrației rusești e ostilă programului politic al lui Kerensky. Pentru acești ruși — atât cei din vechea emigrație cât și cei rămași în lumea liberă după al doilea războiu mondial — intangibilitatea „sfintei Rusii" e lege.

O grupă importantă a emigrației conservatoare o constitue RRF (Forțele Revoluționare Rusești), din care fac parte mai ales membri ai armatei generalului Vlasov. Organizația dispune de mai multe publicații periodice, în care e atacat cu vehemență Kerensky, în primul rând din cauza pretinsului separatism al acestuia.

Dar tendința cea mai conservatoare, o revenire la Rusia imperială, o reprezintă organizația „Uniunea Suvorov", condusă de generalul Artur Smyslovsky - Holmston.

In 1917, acesta era căpitan în garda imperială. După isbucnirea revoluției a luptat în rândurile armatei albe. Refugiat în Germania, a luat cetățenia germană și a intrat apoi în Wehrmacht ca ofițer de stat major. In Februarie 1945, autoritățile Reichului l-au însărcinat să formeze armata I-a națională rusă de eliberare. Mai norocos decât generalul Vlasov, a reușit să treacă, împreună cu cele trei divizii de sub comanda sa, în Lichtenstein, unde a fost internat. Trei ani mai târziu, a emigrat în Argentina și a pus bazele organizației menționate.

In oficiosul organizației, „Suvorovets", Smylovsky-Holmston reproșează Vestului că, „în timp ce întinde mâna emigrației politice rusești, nu vrea să cunoască istoria rusă și esența problemei rusești. Americanii dau bani emigrației, dar numai socialiștilor marxiști... Ei uită că nu pot lupta contra marxismului cu marxiști. "Conducătorul „Uniunii Suvorov" și partizanii săi sunt gata să lupte pentru eliberarea Rusiei, dar pentru „o națiune rusă suverană... Până la urmă, națiunea rusă se va redresa oricum de sub tutela comunistă și va urma un drum naționalist. Dacă Vestul va ajuta națiunii ruse să-și recâștige întreaga sa mostenire națională, va putea să-și salveze și capitalurile sale."

Membrii „Uniunii Suvorov" nu aspiră numai să reconstituie Rusia națională în granițele câștigate dealungul secolelor în dauna altor națiuni. Credincioși mesianismului rusesc de totdeauna, anunță că „Rusia viitoare va salva omenirea dela ruina tehnocratică". In ce măsură acest act de salvare mondială va fi numai rezultatul lansării unor idei forță de viață de către națiunea rusă, nu se poate desprinde din programul organizației. In orice caz, „Uniunea Suvorov" a elaborat „o doctrină politico-militară bazată pe teza unei armate ruse imperiale, care e antiteza directă a forțelor revoluționare sovietice... Spiritul, geniul și gloria mareșalilor Suvorov și Kutusov vor călăuzi soldații armatei de eliberare rusă în bătălia decisivă pentru salvarea Rusiei naționale mari." O luptă dusă în „spiritul" mareșalului Kutusov, care nu voia să mai lase Românilor, în vremea cumplitei ocupații rusești dela începutul veacului trecut, decât ochii ca să poată plânge...

Cercurile conservatoare ale emigrației rusești sunt patronate de marele duce Vladimir, pretendentul legitim la tronul țarilor. Inainte de războiu, când era stabilit în Franța, apărea des în jurnalele cinematografice de propagandă, în care niciodată nu omitea să pozeze în fața unei hărți a imperiului moscovit, cu Basarabia integrată ca teritoriu rusesc.

Marele duce Vladimir a adresat acum doi ani un apel puterilor vestice în care le conjura să reconstituie sfânta Rusie, așa cum era sub ultimul țar. „Observ cu oroare", declară el, „cum mai ales Statele Unite au o atitudine care nu e numai anticomunistă, ci și antirusă... Din ignoranță sau din complicitate criminală consideră actele reprezentanților sovietici în străinătate ca acte ale diplomației rusești... Dictatorii roșii nu sunt însă succesorii împăratului Alexandru I, cunoscut în istorie ca binecuvântatul, în urma străduințelor sale pentru pace și ordine în lume." (Sub domnia „binecuvântatului", am fost blagosloviți cu răpirea Basarabiei).

Neoemigrația rusă

Cel mai recent grup al emigrației rusești e format din dezertorii armatei de ocupație sovietice din Germania și Austria. Unii dintre aceștia au fost duși imediat și fără formalitățile descurajatoare la care sunt supuși D.P.-iștii obișnuiți, în America și au ajuns, cum e cazul colaboratorului săptămânalului american „Newsweek", Volkov, la oarecare notorietate. Alții au rămas în Germania și au constituit organizația „Uniunea Centrală a Emigranților Ruși de după Războiu" (ZOPE).

Pentru conducerea organizației ZOPE a avut loc o dramatică „luptă pentru putere" între doi foști maiori sovietici: Grigore Klimov și Vasile Denisov. Lupta s'a terminat cu victoria lui Klimov, care și-a denunțat rivalul că ar fi menșevic și trădător și că ar sta în solda „Ligii Luptătorilor pentru Libertatea Popoarelor", o organizație rusă cu sediul în America, inițiată de doi proeminenți emigranți vechi, scriitorii Nikolaewsky și Dallin.

In anul trecut, „reacționarul menșevic" Denisov a fost arestat în Hamburg de poliția Germană, fiind bănuit că ar lucra pentru Ruși. A fost expulzat în zona sovietică, dar în luna Decembrie

a fost din nou prins la graniţă, când se pregătea să se întoarcă, cu acte germane pe numele inofensiv de Müller, ca să reia activitatea de spionaj pentru Soviete.

Maiorul Klimov, alias Ralph Werner, şi-a armonizat acţiunile cu acelea ale organizaţiei NTS şi a obţinut în felul acesta prompt sprijin material dela Radio Liberation. Cât de generos e acest sprijin, o dovedeşte voluminoasa şi luxoasa revistă „Svoboda" pe care o scoate lunar.

In neoemigraţia rusă, din cauza puternicului contigent de agenţi care o compun, e greu de urmărit tendinţe clare. Pe plan economic şi social susţine programul lui Kerensky pentru păstrarea „cuceririlor socialiste". Pe plan naţional, idea conservării Rusiei în graniţele actuale predomină.

Tendinţe comune

Emigraţia rusă, fiind cu un sfert de secol mai veche decât celelalte emigraţii din ţările de dincolo de Cortina de Fier, a suferit mult mai mult de pe urma uzurii timpului, care a făcut-o să se descompună în nenumărate grupuri şi grupuleţe. Tendinţele unui grup sau ale altuia nu sunt dădătoare de ton. Există însă, după cum am văzut, un trend general. Pe plan social şi economic, discrepanţele dintre păreri apare netă, unii fiind pentru continuarea socializării în cadrul unor forme democratice nefalsificate, alţii, dimpotrivă, vor revenirea la trecut. Pe plan naţional, unitatea de vederi e realizată. Reconstituirea Rusiei naţionale între graniţele vechi e aspiraţia comună. Insuşi Kerensky şi socialiţşii ruşi par să accepte teza desmembrării Rusiei numai ca măsură tactică, pentru garantarea colaborării cu autorităţile americane.

Un alt punct asupra căruia sunt de acord absolut toţi emigranţii ruşi e modalitatea eliberării Rusiei. Nimeni nu-şi închipuie că regimul comunist se va prăbuşi fără intervenţia Americei. Dar toţi doresc ca această intervenţie să servească numai de catalizator al răscoalei care se va declanşa imediat şi apoi să înceteze. Toţi atrag la orice prilej atenţia Americanilor ca nu cumva să facă uz de bomba atomică, în viitorul război, împotriva centrelor urbane şi industriale sovietice. In această privinţă, ruşii vorbesc acelaşi limbaj ca ucrainienii, cari se tem că printre cele 70 de centre prevăzute de către comandamentul aviaţiei americane să fie bombardate cu bombe atomice, la ora X, se găsesc inevitabil Kievul, Odesa, Harcovul şi întreaga regiune industrială din cotul Niprului şi bazinul Donetului.

Cu toată unitatea de vederi ce domneşte când e vorba de asigurarea intangibilităţii Rusiei mari, sunt totuşi şi nuanţe în ce priveşte graniţele de Vest: cele din 1939, sau cele până la care a înaintat armata roşie. Ceeace ne interesează aici, e faptul că multe cercuri ruseşti sunt dispuse să ne „recunoască" formal dreptul asupra Basarabiei, lucru pe care naţionaliştii ucrainieni îl combat cu frenezie.

Pe această linie se situiază şi conferinţa ţinută de un fruntaş al emigraţiei ruse din Paris, Grigore Alexinsky, în cadrul asociaţiei „Pro Basarabia"—conferinţă publicată în numărul din Februarie al gazetei „La Nation Roumaine". Autorul recunoaşte că Basarabia a fost întotdeauna o provincie românească şi locuită de români, ca şi cele „câteva bucăţi de pământ populate de români" de dincolo de Nistru. După Alexinsky, Rusia va putea renunţa cu atât mai uşor la Basarabia, cu cât importanţa ei de altădată, ca provincie adiacentă Gurilor Dunării, e perimată în era atomică, iar din punct de vedere economic, lipsa de bogăţii ale subsolului nu-i rezervă un viitor industrial remarcabil.

„Soluţia problemei basarabene", susţine Alexinsxy, „este deci strâns legată de aceea a chestiunii naţionale întregi. Mişcare naţională revoluţionară a popoarelor oprimate de U.R.S.S. are o mare importanţă, căci ea ascunde o gigantică forţă explosivă dirijată contra regimului bolşevic reacţionar". De cum se va rezolva problema naţionalităţilor din Rusia după viitorul războiu, va depinde desigur hotărîtor orientarea politicii externe a României eliberate. Dacă va supravieţui Rusia din 1939, cu graniţa pe Nistru, vom avea de considerat în permanenţă pericolul imperialismului rus, pericol care însă, atunci când s'ar manifesta acut, ar deveni automat o problemă mondială. In celălalt caz, al descompunerii imperiului moscovit în state naţionale, vom avea de înfruntat imperialismul şi mai exaltat al Ucrainienilor, cari nu numai că ignorează prezenţa Moldovenilor în Transnistria, dar revendică agresiv Bucovina de Nord şi părţi masive din Basarabia. Intre cele două imperialisme, cel ucrainean e poate mai grav sub un aspect, putând fi considerat, în cazul unei agresiuni, doar o problemă regională, care n'ar antrena neîntârziat intervenţia marilor puteri vestice.

UN EPISOD RUSINOS

(Urmare din pag. 9)

Modrogan. A mânca, a lucra, a dormi, a bea şi a se culca cu soţiile altora, toate sub acelaşi acoperământ, în timp ce soţii respectivi şi oamenii de trupă erau prin prejur, era puţin cam mult pentru unii dintre noi."

„Pentru unii da; dar nu pentru toţi", completează „Curierul Românesc", „şi în special nu pentru Dl Wiesner, care şi astăzi comite imprudenţa să acorde viza de intrare în U.S.A. celor care au patronat sau au fost chiar actorii direcţi ai orgiilor care profanau suferinţa românească şi serveau direct ocupaţia sovietică... Si scursorile acestei epoci de tristă amintire, fie români, fie americani, vor să rostească azi politica de Rezistenţă a Emigraţiei valabilă!"

DIN LUMEA EXILULUI

SE INTARESTE DINASTIA

Una din problemele viitoarei ordini statale în România e dacă se va mai reveni sau nu la monarhie.

De pretendenţi la tron nu ducem lipsă.

E adevărat că soarta i-a făcut ex-regelui Mihai festa să-l blagoslovească până acum cu trei fete şi niciun fecior. Au apărut în schimb noi întăriri dinastice :

La Lisabona, un tribunal portughez a recunoscut bijutierului parizian Mircea Lambrino, dreptul de a se numi fiul legitim al lui Carol II şi deci şi fratele, dotat cu toate prerogativele dinastice, al primului pretendent la Coroana României, fostul rege Mihai.

Prinţul Nicolae Brana, ajuns în pragul bătrâneţii, a încheiat cu perioada de Sturm und Drang a beţiei vitezei şi ciocnirilor cu şoferii şi se gândeşte să-şi sfârşească agitata existenţă apoteozic, pe tronul regilor Carol I şi Ferdinand.

Prinţesa Elena Lupescu e consumată şi ea de grija pentru viitorul neamului românesc. De pe urma concubinajului cu Carol a rămas cu o avere fabuloasă, dar fără odrasle. Ar fi înclinată poate să-l ungă prinţ consort pe Urdăreanu, însă infidelul a apucat să se însoare cu o tânără americană. Simţul de solidaritate cu dinastia a fost mai tare decât slăbiciunea pentru fostul grăjdar regal şi a desemnat de aceea ca rege in spe al Valahilor pe Friedrich de Hohenzollern - Sigmaringen.

Fiul mai vârstnic al arhiducesei Ileana de Habsburg, considerat de augusta mamă candidat sigur la tronul părinţilor ei, şi-a tăiat craca de sub picioare după mariajul necugetat cu o vânzătoare din New York. Noi aspiranţi, din căsătoria cu doctorul Izărescu, e puţin probabil să mai apară.

Singura persoană din fosta familie regală română care în anii de exil părea că nu se preocupă de viitorul dinastiei era principesa Elisabeta. Cu toate că nu mai era proprietara orezăriilor dela Banloc, n'avea griji materiale şi deci nici interes imediat să se agite pe chestiunea restauraţiei.

Aşa a fost numai până acum. Dorinţa de a contribui la întărirea dinastiei i-a venit pe neaşteptate. Cum la 61 de ani nu mai putea nutri visuri prea îndrăsneţe pentru asigurarea continuităţii fizice a dinastiei, a găsit o soluţie-ersatz ingenioasă.

In 1950, principesa Elisabeta a cunoscut la un bal în Paris pe un tânăr aristocrat, Marc de Favrat, despre care duşmanii săi pretind că ar fi un favorit al cucoanelor bătrâne şi bogate. Principesa a descoperit pe loc în persoana junelui Marc însuşiri regale de netăgăduit. A fost numit prompt şeful de onoare al grajdurilor princiare şi avansat de curând şef al Casei Civile. De aici până la conferirea titlului de pretendent la tronul României nu mai era nevoie decât de o formalitate : un funcţionar judecătoresc francez a fost însărcinat să se prezinte la castelul Sigmaringen şi să obţină pentru proaspătul mareşal regal, în cazul adopţiunii de către principesa Elisabeta, dreptul de a se întitula prinţ Marc de Hohenzollern.

Presa de senzaţie din Franţa şi Germania a dedicat lungi reportaje acestei romanţe, menită să complice ordinea succesiunii la tron în România eliberată. Citindu-le, orice român nu poate fi decât flatat : noul membru al familiei regale române e charmant, depravat şi pezevenchiu nevoie mare. Pe deasupra, e bănuit că ar fi şi autorul furtului recent al bijuteriilor mamei adoptive, în valoare de 50.000 dolari. Să ne trăiască !

SE NON È VERO, È BON TROVATO...

Din partea unor corespondenţi anonimi, camuflaţi sub firma „Presa Europa Liberă", am primit următorul comunicat :

Comitetul Europa Liberă ia poziţie. S'a raportat că Comitetul Naţional American pentru România nu s'a format fără câteva controverse serioase.

Dl Iancu Zissu. un membru al acestui comitet, un evreu şi un socialist (care a părăsit România cu paşaport oficial dat de Teohari Georgescu, ministrul comunist de Interne), a protestat împotriva includerii în Comitetul American pentru România a dlui Sabin Manuilă, din cauza afiliaţiilor lui din trecut cu naziştii. Dl Zissu a subliniat că cu toate că dl Manuilă este îndreptăţit, datorită vârstei sale, să primească o pensie dela Comitetul Europei Libere, lucru pentru care el nu obiectează, nu este însă îndreptăţit pe baza trecutului său politic. Dl Sabin Manuilă a fost de fapt subsecretar de stat în timpul dominaţiei naziste. Dl Zissu a subliniat punctul că Comitetul din New York pentru România nu trebuie să adăpostească antisemiţi.

Reprezentantul special al Comitetului Europei Libere a sprijinit pe dl Manuilă, declarând că diferenţele de păreri asupra anti-semitismului şi altor probleme, nu sunt motive valide pentru a împiedica participarea în Comitetul American pentru România. El a atras atenţia asupra prejudecăţilor, dând ca exemplu prezenţa în Comitetul din New York pentru România a dlui Bunescu Alexandru, a cărui soţie născută Broitman este sora unui cunoscut conducător comunist din România.

ACTIUNEA DELA BERNA, SUBIECT DE DRAMA

Un funcţionar al legaţiei române din Washington a prezentat societăţii americane de radio şi televiziune National Broadcasting Co., un protest din partea guvernului reperist împotriva transmiterii unei piese radiofonice asupra acţiunii dela Berna.

(Continuare în pag. 16)

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Fabrica de rulmenţi. De obiceiu regimului dela Bucureşti îi place să se laude cu realizările sale şi lasă să se scrie destul de mult despre unele întreprinderi. In alte cazuri însă, pentru raţiuni care nu sunt totdeauna inteligibile, asupra unor întreprinderi încearcă să păstreze secretă până şi aşezarea lor. Aşa de ex. cea de a doua fabrică de rulmenţi este menţionată de mai bine de doi ani numai cu denumirea vagă de „Fabrica de rulmenţi din Moldova".

Ea se găseşte în oraşul Bârlad.

Din „realizările" menţionate. Nicăiri regimul nu a menţionat construirea unei conducte de gaz metan pentru exportarea acestei importante bogăţii a ţării noastre în Ungaria. Este curioasă această tăcere când ea s'ar fi putut preta foarte bine pentru o exploatare propagandistică în cadrul temei aşa zisei cooperări dintre ţările lagărului socialist. In realitate este vorba de un nou caz de exploatare a economiei româneşti în beneficiul altor ţări comuniste. Un caz asemănător s'a produs în 1948 când s'a constituit o linie de înaltă tensiune dela Bucureşti la Rusciuc pentru a se exporta curent electric în Bulgaria. Preţul pe kw. convenit pentru energia furnizată nu acoperea nici măcar cheltuielile curente de producţie, necum să mai fie vorba de o amortizare măcar parţială a investiţiilor.

Desuetudine. Cu tot controlul făcut de organele de partid pentru a asigura îndeplinirea ordinelor şi dispoziţiunilor, numeroase rămân literă moartă. Acum câţiva ani, Ministerul Agriculturii a dispus înfiinţarea câte unui sfat consultativ pe lângă fiecare staţiune de maşini şi tractoare. El trebuia să fie compus din directorul S.M.T.-ului, loctiitorul său, agronomul şef, contabilul-şef, mecanicul-şef, preşedinţii de gospodării colective şi întovărăşiri, şeful secţiei agricole raionale şi să analizeze periodic activitatea staţiunilor.

Numai în puţine S.M.T.-uri au fost organizate astfel de sfaturi şi nici acestea nu au depus niciun fel de activitate.

„Cu sprijinul candidatei". Pe vremea tiraniei burghezo-moşiereşti, mulţi cetăţeni locuind pe străzi fără canalizare, obişnuiau spre primăvară să scoată zăpada din curţi, ducând-o pe stradă, astfel ca topindu-se să nu le inunde curţile.

In regimul de libertăţi introdus de democraţia populară, cetăţenii din Târgul Mureş s'au bucurat de sprijinul candidatei pentru sfatul popular pentru a căra zăpada de pe străzi şi a o depozita în curţi.

Beneficiarii electrificării satelor. Se face mare caz de introducerea electricităţii la sate şi orice partizan al regimului care vine în străinătate nu uită să o menţioneze ca o dovadă a grijii regimului faţă de ţărani. In realitate, în satele unde s'a introdus electricitatea, nu beneficiază de ea decât un număr extrem de redus de partizani ai regimului. Ca să dăm un singur exemplu: legarea comunei Racoviţa, situată la nord de Piteşti, cu reţeaua electrică a costat 650.000 lei (cca 500.000 DM la cursul oficial). Numai cca 30 ţărani au putut să-şi aducă electricitatea în case. Mai toate comunele au o populaţie de 5.000 - 7.000 locuitori.

Brigăzile de fruntaşi. Acum 2-3 ani s'a făcut mult tămbălău în jurul unei minunate metode sovietice dela a cărei răspândire se aştepta o mărire a productivităţii: brigăzile de fruntaşi. Ele ar fi trebuit să aibă un rol educativ şi stimulator pentru ceilalţi muncitori şi în acelaşi timp şi să ofere un pretext pentru mărirea normelor, arătând că se poate produce mai mult.

In practică brigăzile de fruntaşi au căpătat un alt caracter. „Fruntaşi" au devenit cei câţiva comunişti din fiecare întreprindere, cărora li s'a atribuit cele mai bune maşini şi li s'au creat condiţii favorabile de lucru. Avantajele fruntaşilor au fost premiile în bani şi gloria.

Cum productivitatea nu a crescut decât foarte puţin în raport cu investiţiile, s'a lansat o nouă idee, pentru prima dată fără a se spune că este sugerată de experienţa sovietică: **spargerea** brigăzilor de „fruntaşi" şi alcătuirea unor echipe în care lucrătorii pricepuţi să lucreze la un loc cu cei nepricepuţi şi care să-i înveţe şi pe aceştia. Cei cari s'au opus au fost tocmai „fruntaşii", care pierdeau posibilitatea de a mai primi premii substanţiale pentru uşoare depăşiri de normă.

„Superioritate" socialistă. Propagandiştii regimului nu pierd nicio ocazie, după modelul rus, să preamărească superioritatea economiei socialiste. Vom da iarăşi un exemplu de o astfel de superioritate: o reparaţie generală a unui motor de tractor costă într'o întreprindere fruntaşă, menţionată elogios pentru realizările ei, **numai** 9.000 lei (adică 6.900 DM) cam cât costă în Germania un tractor nou.

Concubinaj legal. Cu ocazia recensământului populaţiei din 21.2.1956, s'a prevăzut în instrucţiuni că persoanele căsătorite vor fi trecute în fişa de recensământ cu această menţiune, indiferent dacă ele sunt căsătorite legal sau nu. Cu alte cuvinte concubinajul este socotit pe aceeaşi treaptă cu o căsătorie legală.

Educaţia membrilor de partid. La uzinele foste „Malaxa", actualmente „23 August", s'a organizat un ciclu de lecţii pe teme economice şi de organizare a producţiei, pentru membrii birourilor din organizaţiile de bază. Aceştia n'au putut însă participa la lecţii şi cursul a fost închis, din cauza numărului mare de şedinţe şi consfătuiri la care aceştia trebuiau să ia parte.

Birocratismul. Unul din motivele pentru care economiile socialiste lucrează mai neeconomic decât cea capitalistă este aparatul administrativ umflat. Cu ocazia unei şedinţe a comitetului regional de partid Bucureşti s'au citat două întreprinderi, „Electroizolantul" şi „Griviţa-utilaj", la care proporţia de muncitori şi funcţionari este de 240 la 149, respectiv de 145 muncitori la 88 funcţionari.

Sarcini pentru căminele culturale. Comitetul central al partidului comunist a dat o dispoziţiune prin care obligă căminele culturale să organizeze odată pe lună câte o conferinţă despre situaţia internaţională.

Ele mai sunt deasemenea obligate să intensifice propaganda prin conferinţe pentru colectivizarea agriculturii.

Problema pieselor de schimb. Din cauza calităţii foarte proaste, problema pieselor de schimb pentru repararea tractoarelor devine mai acută cu fiecare an. Deşi numeroase fabrici au fost afectate exclusiv fabricării de piese de schimb, deşi au fost construite noi întreprinderi care au primit numai acest program de fabricaţie, un foarte mare număr de tractoare au pot fi întrebuinţate din cauza lipsei pieselor de schimb. A fost citat de „Scânteia" ca un exemplu pe care trebuie să-l urmeze toţi mecanicii S.M.T.-urilor şi ai Centrelor de reparaţii, un mecanic care a propus să fie verificate toate piesele ce urmează a fi înlocuite, iar cele care sunt „mai puţin uzate" să fie din nou folosite.

Rentabilitatea gospodăriilor de stat. După datele oficiale gospodăriile de stat reprezintă 13,7% din suprafaţa arabilă a ţării şi ele au livrat în anul trecut 170.000 tone cereale păioase. Cum recolta de cereale păioase a depăşit 3.000.000 tone, dacă randamentul la hectar al recoltelor ar fi fost în fermele de stat cel puţin egal cu randamentul mediu pe ţară, ele ar fi putut să livreze aceeaşi proporţie de grâne, adică peste 400.000 tone şi nu numai 170.000 tone.

Oaspeţi bineveniţi în Vest

Cu unul din ultimele convoaie de prizonieri germani din URSS au sosit în patrie doi foşti membri ai personalului de pază al lagărului de concentrare Sachsenhausen.

Pentru crimele comise împotriva prizonierilor sovietici, Rusii i-au condamnat la temniţă grea şi nu i-au liberat decât condiţionat. Ca să nu justifice măsurile represive aplicate de Ruşi atâtor prizonieri germani inocenţi, autorităţile germane ar fi putut fi tentate să primească cu clemenţă şi pe aceşti repatriaţi. Dar în Germania actuală există o justiţie care nu-şi permite niciun fel de transacţii din considerente politice sau propagandistice.

Faptele săvârşite de Gustav Sorge şi Schubert sunt de o gravitate care nu poate fi considerată ispăşită cu zece ani de detenţiune în închisorile ruseşti. Gustav Sorge, numit de deţinuţi Gustav der Eiserne, a omorît în schingiuiri numeroşi cetăţeni germani, printre cari şi doi foşti membri ai Reichstag-ului, şi a luat parte activă la operaţiile de gazare; cea mai oribilă crimă a lui a fost îngroparea de viu a unui adept al sectei religioase „Martorii lui Jehova". Schubert, zis Pistole-Schubert, din cauza slăbiciunii pe care o avea să ţintească în localuri becurile electrice, iar, în lipsa acestora, să împuşte turbat în dreapta şi în stânga în lagăr, a pus capăt, cu acest sinistru sport, vieţii multor oameni nevinovaţi.

Avocaţii acestor monştri au căutat să-i apere, susţinând că ororile făptuite le-au fost ordonate. Justiţia germană nu şi-a însuşit însă argumentul. Nimeni nu e îndreptăţit să comită bestialităţi „din ordin" şi cei doi repatriaţi din Rusia îşi aşteaptă, într'o închisoare germană, suplimentul de pedeapsă binemeritată.

Alta e soarta unor călăi cari, ani la rând, au terorizat populaţia şi au executat cele mai fioroase crime în ţările intrate sub dominaţia sovietică şi cari, în împrejurări foarte nebuloase, au evadat apoi în lumea liberă. Unii din aceştia, promotori în 1945 ai regimului de teroare comunist, au ajuns astfel în Comitetele naţionale din exil sau la radio Free Europe. Alţii, executanţi ai crimelor ordonate, au fost utilizaţi imediat pentru propaganda anticomunistă a Vestului.

Aşa e cazul unui agent al MVD-ului, Nicolai Hohlov, care după propriile declaraţii a funcţionat câţiva ani ca agent provocator şi zbir sovietic în România. Venit în Vest pentru a asasina un alt rus, a ales libertatea. Deşi această dezertare a fost considerată extrem de suspectă, agentul Hohlov a intrat în Statele Unite ca „very important person", a dat interviewuri marelui săptămânal american „USA News & World Report" şi a vorbit la radio F.E. victimelor de ieri din România. Ce succes propagandistic a fost realizat în schimbul acestui tratament de favoare e mai mult decât discutabil. Agentul sovietic a dat informaţii tendenţioase, care, difuzate, n'au putut produce decât confuzie şi revoltă în ţară.

Un caz recent, mai puţin celebru ca al lui Hohlov dar exploatat de agenţia Free Europe cu acelaşi zel, e al unui comunist italian, Luigi Franzolini.

Franzolini a sosit în Italia în toamna trecută, după ce a petrecut patru ani în diferite închisori din R.P.R. A fost condamnat de justiţia populară la cinci ani detenţiune nu pentru rezistenţă împotriva regimului, ci pentrucă, fiind mare demnitar comunist, un tovarăş pizmaş a voit să-i ia locul. O rivalitate între bandiţi, soluţionată în stil marxist.

Cam ce rol a jucat Franzolini la consolidarea tiraniei comuniste în România rezultă limpede din funcţiile pe care le-a avut în R.P.R. Cu toate că era numai un obscur funcţionar de bancă, a fost însărcinat de partid în 1945 să pregătească un

(Continuare în pag. 16)

OASPETI BINEVENITI IN VEST

(Urmare din pag. 15)

plan pentru naţionalizarea băncilor — chestiune complicată, pentru care a fost nevoie să se sfătuiască cu Gheorghiu-Dej. Mai târziu, în 1949, ca director în Ministerul Comerţului Interior, a primit misiunea confidenţială să organizeze un magazin special pentru funcţionarii Cominformului. Dar mai influent decât în aparatul administrativ a fost Franzolini în partid. In 1947, a fost numit preşedinte al Uniunii Sindicatelor de salariaţi particulari şi în această calitate a lucrat mână în mână cu Gheorghe Apostol şi Liuba Chişinevschi la sugrumarea libertăţii muncitorilor. Om de încredere şi fanatic revoluţionar, nu putea lipsi nici dela demonstraţiile de forţă comuniste. La 24 Februarie 1945 a fost prevenit de alţi conducători comunişti dela CGM că în ziua aceea va avea loc o manifestaţie de mase în faţa palatului şi că se va face uz de arme. S'a oferit spontan să participe, deşi pretinde că neînarmat.

Acum Franzolini e în Italia şi-şi împărtăşeşte binevoitor impresiile oricui îl solicită. Multe din ele sunt interesante şi verosimile, altele vădit trucate; fostul prigonitor are o predispoziţie firească să-şi înfrumuseţeze propriile acte şi să ponegrească victimele. Ceeace nu se poate înţelege, e de ce nu-i tratat de către autorităţile aliate sau de poliţia italiană, aşa cum a tratat poliţia germană pe Gustav der Eiserne şi pe Pistole-Schubert? Franzolini nu e responsabil numai de abuzurile comise când era mare demnitar comunist. Aceste abuzuri nu le-a comis ca cetăţean român, ci ca italian. N'are scuza unor resentimente partizane, întâlnite în lupta dintre conaţionali, ci numai oportunismul şi cruzimea rece a veneticului, care a dispărut când nu s'a mai simţit la largul lui, cum a dispărut la timp în Israel familia Anei Pauker şi cum vor dispare în momentul eliberării, camuflaţi sub altă cetăţenie, atâţia din asupritorii de azi ai poporului român.

ACTIUNEA DELA BERNA, SUBIECT DE DRAMA

(Urmare din pag. 13)

Piesa, întitulată „Five who shook the Mighty", dramatizează capturarea dela 15 Februarie 1955 a clădirii legaţiei române dela Berna de către cinci tineri rezistenţi români.

E interesant faptul că această piesă, pe care posturile de radio americane vor s'o folosească pentru propaganda anticomunistă, a fost scrisă de un comunist trotskist, Bernard Wolfe, fostul secretar al lui Leon Trotsky.

STIRI DIN FRANTA

Sărbătorirea zilei de nastere a Papei. Cu ocazia aniversării a 80 de ani de existenţă pământească a Papei Pius XII, Misiunea Română din Paris a celebrat o slujbă specială, urmată de o recepţie la Institutul Notre Dame de Sion.

Discursul omagial a fost ţinut de Msgr Cozma, rectorul Misiunii Catolice. O impresie deosebită asupra celor prezenţi a făcut cuvântarea preotului ortodox, arhimandritul Radu Graţian, care a pus în lumină personalitatea morală a Sfântului Părinte şi imensa Sa influenţă în lume, în cuvinte alese şi indicând o rară erudiţie.

Conferintă. La 8 Februarie a. c., a vorbit, în cadrul conferinţelor organizate de Fundaţia Universitară Regală „Carol I", Dl Beldiceanu. Titlul comunicării conferenţiarului a fost: „Despre Românii din ţinutul Timoc-Morava în documente dela sultanii Mohamed II şi Selim I".

E îmbucurător că promotorii Fundaţiei tolerează astfel de comunicări, cu nuanţe iredentiste, ei cari l-au atacat pe Mareşalul Antonescu pentrucă a anexat Transnistria şi s'au ferit ca de foc să ridice problema Basarabiei, în timpul Conferinţei de Pace dela Paris din 1946.

Succesul „Scrisorii Pierdute". Comedia „O Scrisoare Pierdută" de Ion Luca Caragiale, în traducerea fostului secretar al Institutului Francez din Bucureşti, Dl Prof. Edouard Bernard, a fost reprezentată pentru a suta oară pe scena teatrului parizian „Poche".

Expozitie. Fiul poetei Anne de Noailles, născută Brâncoveanu, şi ducesa de la Rochefoucauld, membră a juriului literar Femina şi prietenă a dispărutei, au organizat la galeria de artă Charpentier din Paris o expoziţie de pasteluri executate de celebra scriitoare franceză de origine română.

Vernisajul a înregistrat un succes remarcabil, fiind de faţă la inaugurare numeroase personalităţi din viaţa politică şi culturală franceză.

EDITURA »DACICUS«

Printre iniţiativele frumoase din exil, merită să fie subliniată aceea a Dlui Ion I. Crişan, din Cleveland U.S.A.

Cu sacrificii proprii, Dl Crişan a pus bazele editurii „Dacicus", în care până acum au apărut, în condiţii îngrijite, trei din operele lui Coşbuc: „Balade şi Idile", „Fire de Tort" şi „Ziarul unui Pierde-Vară".

In introduce editorul explică de ce a început tocmai cu editarea poeziilor lui Coşbuc:

„Două sunt ideile conducătoare în toată opera poetului Cojbuc", scrie Dl Crişan: „iubirea fără margini a neamului său şi credinţa de nesdruncinat în Dumnezeu. Aceste însuşiri alese însă fac ca scrierile sale să fie, acum, sortite pieirii, distruse de regimul comunist din Bucureşti, regim care nu mai admite decât laude la adresa Rusiei şi a bolşevismului. Ori, poeziile lui Cojbuc nu se pretează sub nicio formă la aşa ceva, nici chiar folosindu-se faţă de ele forma aşa zisă a 'adaptării', ca în cazul unor poezii ale lui Eminescu. Consecinţa este că trebue să dispară din literatura românească şi chiar din conştiinţa noilor generaţii."

„Spre a putea stăvili acest dezastru cultural şi naţional, am reeditat opera poetică a lui Gheorghe Cojbuc, sperând să o salvăm dela pieire şi să o punem în acelaşi timp la dispoziţia Românilor aflători în străinătate, a refugiaţilor în special."

Herausg.: Verlag VESTITORII, Dachauerstr 119, Muenchen 2 - Germany; Inh.: Tr. Golea, Massmannstr.4, Muenchen
Verantwortlicher Redakteur: Dr. Virgil Velescu, Blutenburgstr. 29 - Muenchen 2 — Erscheint monatlich